

שז"ת סיכום הדף

נדרים דפים ס"ח - פ"א

לקראת מבחן תורתם משתמרת המתקיים ביום א' פרשת וארא.

דף ס"ח יום א' ויחי.

- א. מנין שהאב והארום צריכים להפר את נדרי הנערה המאורסה?
לרבה, שנאמר 'ואם היו תהיה לאיש ונדריה עליה וגו' 'ואם ביום שמוע אישה יניא אותה והפר את נדרה' וא"ו מוסיף על הנאמר קודם לכן 'זה' יסלח לה כי הניא אביה אותה' כלומר האב והארום מפירים בשותפות.
- ב. לתנא דבי רבי ישמעאל, שנאמר 'בין איש לאשתו בין אב לבתו בנעריה בית אביה' ומסמיכות 'איש לאשתו' ל'אב לבתו' משמע שעל שניהם להפר.
- ג. מה לומד רבה מהפסוק 'בין איש לאשתו וכו', ומה לומד ר"י מהפסוק 'ואם היו תהיה לאיש'?
- רבה לומד, שהבעל מיפר נדרים שבנו לבניה.
- ר"י לומד, את מימרת רבא, שהאב מיפר לבדו את נדרי בתו אלמנה מן האירוסין.
- ג. האם הפרת האב או הארום לבד, מיגז גיזז או מיקליש קליש, [למסקנא]?
לבית שמאי מיגז גיזז, ולבית הלל מיקליש קליש.
- ד. מה הנפקא מינה אם הפרת האב או הארום לבד מיגז גיזז או מיקליש קליש?
הנפקא מינה בנדרה משני זיתים, ושמע אחד מהם והפר חלקו, ועברה ואכלה, אם מיגז גיזז, כשאכלה שתייהם לוקה, ואם מיקליש קליש אינה לוקה.
- ה. האם נתרוקנה מרשות הבעל לרשות האב?

נתרוקנה לאב כשלא קיים הבעל את הנדר, דהיינו א. כשלא שמע הבעל ומת, ב. כששמע הבעל והפר ומת, ג. כששמע הבעל ולא הפר אבל מת ביום שמעו, ד. כששמע הבעל והפר ומת, אף שהאב לא הספיק לשמוע לפני שמת הבעל.

לא נתרוקנה לאב כשקיים הבעל את הנדר דהיינו א. ששמע הבעל וקיים, ב. כששתק ומת ביום שלאחריו.

למה [בהנ"ל ד.] כשלא שמע אביה בשעה שהפר בעל, יכול האב להפר, ולא אומרים שהוקלש הנדר ואינו ראוי ליורשו?

שמשמת הבעל בטלה הפרתו, וחזר הנדר לתוקפו וראוי לאב ליורשו.

ז. מה הדין במקרה ששמע האב והפר ומת, לפני שהבעל הספיק לשמוע, האם יכול הבעל להפר? אף שבשעה שהפר האב עדיין לא שמע הבעל, לא נתרוקנה רשות האב לבעל, ואינו יכול להפר לה, שבהפרת האב הוקלש מאוד הנדר.

ח. מה הדין במקרה ששמע בעלה והפר לה, ולא הספיק האב לשמוע עד שמת, האם הבעל יכול להפר חלק האב?

אין הבעל יכול להפר, שאין הבעל מיפר אלא בשותפות [ואף שלא שמע האב כלל מהנדר, אין אומרים שהפרת הבעל הקלישה מאוד הנדר ויוכל לזכות בו להפר לבדו].

- ט. מה הדין במקרה ששמע אביה והפר לה, ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת? לבית שמאי, חוזר האב ומפר חלקו של בעל. לבית הלל, אין האב יכול להפר חלקו של הבעל. י. מהו טעמו של בית שמאי שהאב יכול לחזור ולהפר חלקו של בעל? שבהפרת שותפות האב והבעל כל אחד מיגז גיז, את חלקו בלבד, וכשהאב מיפר חלקו, עדיין חלקו של הבעל קיים, לכן כשמת הבעל ראוי האב לרשת את זכות הפרת הבעל. יא. מהו טעמו של בית הלל שאין האב יכול לחזור ולהפר חלקו של בעל? שבהפרת שותפות האב והבעל, כל אחד מהם מיקלש קליש את כל הנדר, וכשהאב מיפר חלקו הוקלש גם חלקו של בעל, לכן כשמת הבעל אין האב ראוי לרשת את זכות הפרת הבעל. דף ס"ט יום ב' ויחי.
- א. האם אפשר להשאיל על ההקמה או על ההפרה בו ביום? על ההקמה אפשר לחזור ולהשאל, כך הגמ' פושטת מדברי רבי יוחנן, ואז אפשר לחזור ולהפר הנדר בו ביום. על ההפרה, אין נשאלים, ולא אומרים שהוקשה הפרה להקמה, שלא שייך שאלה אלא בהקמה שהוא כעין נדר. ב. האם כשאומר 'קיים לכי קיים לכי', ונשאל על הקמה הראשונה חלה הקמה השנייה? חלה הקמה השנייה, ואף שלא חלה בשעה שאמרה [שכבר היה מקוים מהקמה הראשונה], מ"מ אחר שנשאל על הקמה הראשונה חלה השנייה.
- ג. מה דין האומר הרי זו תמורת עולה ושלמים? דבריו קיימים, ותרעה עד שיסתאב, ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים. ד. מה דין הפמיר בהמה בעולה שלמים, ואמר תחול זו ואח"כ תחול זו? לכו"ע תפוס לשון ראשון, שמאחר שחלה תמורת עולה אין יכול לחול עליה תמורת השלמים. ה. מה דין הפמיר בהמה בעולה שלמים, ואמר לא תחול זו אלא אם כן חלה זו? שניהם חלים, ותרעה הבהמה עד שתסתאב, ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים. ו. מה דין הממיר בהמה בעולה שלמים ואמר תמורת עולה תמורת שלמים? לרבי מאיר נתכוון שתחול זו ואח"כ תחול זו, ולכן היא עולה, [וכנ"ל באמר תחול זו ואח"כ תחול זו] לרבי יוסי בודקים אותו, ואם נתכוון ששניהם יחולו בבת אחת, דבריו קיימים, הואיל ואי אפשר לקרות שני שמות כאחד, ומה שאמר 'תמורה' לכל אחד יתכן שטעה וחשב שאם לא יאמר לא תחול התמורה. ז. מה הדין כשהאב או הבעל אמרו 'קיים לכי ומופר לכי, ולא תחול הקמה אלא אם חלה הפרה?' הגמ' פושטת שכאן אף לפי רבי מאיר דבריו קיימים, שלא נחלקו רבי מאיר ורבי יוסי אלא כשאמר הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים, אבל כאן שהוסיף שלא תחול ההקמה אם לא חלה ההפרה, גילה דעתו שמקפיד על חלות ההפרה ולא על ההקמה ואף רבי מאיר מודה שדבריו קיימים. ח. מה הם צדדי האיבעיא באמר 'קיים ומופר ליכיי'?

ו. מהיכן רצתה הגמ' לפשוט את האיבעיא [של קיים

לך שעה ומופר לך שעה] ואיך דחתה?

רצתה לפשוט ממה ששנינו שאשה שאמרה הריני נזירה ושמע בעלה ואמר 'ואני' אינו יכול להפר, ולא אומרים שרצה לקיים את נזירתה רק לשעה, הרי שאחר שקיים אי אפשר להפר.

ודחתה שאפשר שהמקיים לשעה יכול להפר לאחר שעה, אבל כשאמר 'ואני' הרי זה כאומר שיהא קיים לעולם ולא רק לשעה.

ז. במה יפה כח האב מהבעל ובמה יפה כוחו של בעל מהאב?

כח האב יפה, שמת הבעל נתרוקנה רשות לאב, ואילו מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל. כח הבעל יפה, שהבעל מיפר אף כשבגרה, והאב אינו מיפר בבגר.

ח. מנין שכשמת האב לא נתרוקנה רשות לבעל?

שנאמר 'בנעוריה בית אביה' משמע שאף לאחר שמת האב עדיין היא בבית אביה.

ט. מנין שכמת הבעל נתרוקנה רשות לאב?

נדריים שלא נראו לארום ראשון, שנאמר 'בנעוריה בית אביה' וכיוון שלא זכה בהם ארום הרי הן כנדריים שקודם אירוסין, שהאב מיפר לבדו.

נדריים שנראו לארום ראשון שנאמר אחר דין הפרת האב 'ואם היו תהיה לאיש ונדריה עליה', כשם שהאב מפר לבדו, נדריים שקדמו להויה ראשונה, כך מפר לבדו נדריים שקדמו להויה שניה.

י. האם הארום יכול להפר נדרי אשתו בוגרת?

קידשה כשהיא בוגרת מיפר נדריה.

קידשה כשהיא נערה ובגרה אינו מיפר נדריה, שכשם שכשיוצאת מרשות האב במיתתו, לא

האם כיון שאין שניהם יכולים לחול, לא חל כלום, ויכול לחזור ולהפר או לקיים, או שהוא ספק מי משניהם חל, ואפשר שחלה ההקמה ושוב אינו יכול להפר.

ט. מה הדין באמר 'קיים ומופר ליכי'?

הגמ' פושטת שכל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו, ולא חל כלום, ויכול להפר.

דף ע' יום ג' ויחי.

א. במה מסתפקת הגמרא כשאמר 'קיים לכי היום'?

האם כוונתו לקיים רק להיום ומופר למחר, או כיון שלא אמר בפירוש שלמחרת יהא מופר, אינו מופר.

ב. במה מסתפקת הגמרא כשאמר בפירוש 'קיים לכי היום ומופר לכי למחר'?

הגמ' מסתפקת האם למחר הנדר מופר, או כיון שההקמה חלה היום שוב אין שייך להפר למחר.

ג. במה מסתפקת הגמרא כשאמר רק 'מופר לך למחר' [ולא הקדים 'קיים לכי היום']?

הגמ' מסתפקת אם כוונתו ב'מופר לך למחר' שהיום קיים ושוב אין חלה ההפרה למחר, או שמא כוונתו שמהיום הוא מפר למחר ואינו מקים היום.

ד. במה מסתפקת הגמרא כשאמר 'קיים לך שעה'?

הגמ' מסתפקת אם כוונתו ב'קיים לשעה' שיהא מופר לאחר שעה, וההפרה חלה כיון שכל היום הוא זמן הקמה והפרה, או כיון שלא אמר כן, בפירוש אינו מופר.

ה. במה מסתפקת הגמרא כשאמר בפירוש 'קיים לך שעה ומופר לך לאחר שעה'?

הגמ' מסתפקת האם ההפרה חלה, או כיון שכבר הקים שוב אין יכול להפר.

נתרוקנה לרשות בעל, כך כשיוצאת מרשות האב בבגרותה לא נתרוקנה לרשות בעל.

יא. למה הוצרך לְשָׁנוֹת שקידשה כשהיא בוגרת מיפר נדריה הרי כבר שנינו, הבוגרת וששהתה י"ב חודש מבגרותה, הואיל ובעלה חייב במזונתיה, יפר?

יש לתרץ בשני אופנים א. כאן נשנה עיקר, ושם חזרו ושנו זאת משום מחלוקתם של ר"א וחכמים [שרק לרבי אליעזר מיפר לבדו, אבל לחכמים לעולם אין הארוס יכול להפר לבדו] ב. שם נשנה עיקר, וכאן שנו זאת אגב ששנו כאן במה יפה כח האב.

דף ע"א יום ד' ויחי.

א. מי מיפר את נדרי הארוסה שנדרה, ונתגרשה, וחזרה ונתארסה ביום אחר [כששמע הארוס לפני גירושין]? אין יכולים להפר נדרה, שכיון שבעלה שמע ולא הפר, הרי זה כמו שקיים לה.

ב. מי מיפר נדרי ארוסה, שנתגרשה או נתאלמנה, וחזרה ונתארסה בו ביום, כששמע האב והפר ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת?

אביה וארוס האחרון מפירים נדריה, ואפילו נדרים שנראו לארוס הראשון שנאמר 'ואם היו תהיה לאיש ונדריה עליה', ו'עליה' מיותר ללמד שמיר אף נדרים שנראו לארוס ראשון, [מימרת שמואל].

ג. מי מיפר נדרי ארוסה, שנתגרשה או נתאלמנה, וחזרה ונתארסה בו ביום, כששמע הבעל והפר ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל?

לבית שמאי חוזר האב ומפר [לבדו] חלקו של בעל, משום שהפרת הארוס מיגז גייז חצי הנדר, ושייך לומר שנתרוקנה רשות לאב, אף שנראו לארוס ראשון.

לבית הלל, אין האב מיפר לבדו אלא עם הבעל האחרון, שלב"ה הפרת הארוס רק מיקלש קליש, ואין כאן מעשה גמור עד שיפר גם האב, זוכה הארוס השני בזכות הפרת הנדר, ולא שייך לומר שנתרוקנה לרשות לאב.

ד. מה הדין בנערה שיצאה לרשות עצמה על ידי בגרות, או ע"י שנשאת ונתגרשה?

האב אינו מפר, שהרי אינה ברשתו, וגם הארוס אינו יכול להפר, שאין הארוס מפר בלי שותפות האב.

דף ע"ב יום ה' ויחי

א. מה הן צדדי האיבעיא אם גירושין כשתיקה או כהקמה?

אם הוי כשתיקה כיון שלא קיים לה, או כהקמה כיון שידע שאחר שיגרשה לא יוכל להפר לה.

ב. מה הנפקא מינה אם גירושין כשתיקה או כהקמה? הנפק"מ בנערה ארוסה שנדרה וגירשה הארוס וחזר ואירסה בו ביום, שאם גירושין כשתיקה יכול להפר מה שנדרה לפני הגירושין, אבל אם גירושין כהקמה אינו יכול להפר שהרי קיים לה.

ג. האם אפשר להוכיח מהברייתא ששנינו אימתי אמרו נתרוקנה רשות לאב וכו' שגירושין כשתיקה או כהקמה?

אין להוכיח מהברייתא, שמהרישא משמע שהוי כהקמה, ומהסיפא משמע שהוי כשתיקה, ומוכרחים לומר שאחד נשנה אגב האחר.

ד. האם אפשר להוכיח ממה ששנינו 'נדרה והיא ארוסה ונתגרשה ונתארסה בו ביום אפילו למאה אביה ובעלה האחרון מפירים נדריה' שגירושין כשתיקה?

להו"א, יש להוכיח שהרי אם גירושין בהקמה איך יכול ארום אחרון להפר מה שקיים ארום ראשון.

הגמ' דחתה, שאין להוכיח שאפשר שמדובר שלא שמע הארום הראשון קודם שגירשה.

ה. לפי הנ"ל שמיידי שלא שמע ארום ראשון, למה שנינו דווקא החזירה בו ביום?

שמיידי ששמע האב, וחייבים להפר ביום שמעו.

ו. האם אפשר להוכיח ממה ששנינו 'נדרה בו ביום גרשה והחזירה בו ביום אין יכול להפר' שגירושין כהקמה?

אין להוכיח שאפשר שהחזירה הכוונה וְנִשְׁאַה, לכן אין יכול להפר שאין הבעל מיפר בקודמים, [או שגירשה מנישואין וחזר וקידשה, שאין הארום יכול להפר שיצתה מרשות אב ואין הארום מיפר לבד].

ז. מה היה דרכם של תלמידי חכמים בנדרי בתם או ארוסתם, ולמה?

דרך האב היה להפר כל נדרי בתו הנערה קודם נשואיה, שאחר הנישואין אינו יכול להפר.

דרך הארום היה להפר נדרי הארוסה לפני הנשואים, שאחר הנישואין שאין הבעל מפר נדרים הקודמים.

ח. מה הם צדדי האיבעיא אם אב ובעל וארום שאינם חירשים יכולים להפר בלא שמיעת הנדר?

אם מה שנאמר 'ושמע אישה' הכוונה למעט שכשלא שמע, אינו יכול להפר, או שישמע' אינו בדווקא ויכול להפר אף כשלא שמע, בספק.

ט. האם אפשר לפשוט שמפירים אף בלא שמיעה, ממה ששנינו שדרך ת"ח להפר כל נדרי הבת לפני הנישואים, [שמשמע שמפירים אף כשלא שמעו]?

אין להוכיח שיש לומר שלא מיפר על מה שלא שמע, אלא מתוך שאומרים לה כן היא נזכרת

ומפרטת נדריה, ושוב מפירים לה אחר שמיעתם [וכמו כן כשהבעל אומר כל נדרים שנדרת עד שלא תכנסי לרשותי וכו' הכוונה שמופר כשישמע].

י. מה דין האומר לאשתו 'כל הנדרים שתדורי ממתי שאצא לדרך עד שאבא ממקום פלוני יהיו קיימים' או יהיו מופרים?

יהיו קיימים לא אמר כלום.

יהיו מופרים מחלוקת

לרבי אליעזר מופר, ולחכמים אינו מופר.

יא. האם אפשר לפשוט מהנ"ל שלא צריך את שמיעת הבעל?

אין לפשוט, שאפשר שֶׁכֵּן צריך שמיעה כדי להפר, וכאן מדובר באומר לה שיהיו מופרים לכשישמע אותם, ואומר לה כן שאינו סומך שיפר כשישמע הנדר שמא יהא אז טרוד.

יב. האם הבעל יכול להעמיד אפוטרופוס שיפר את נדרי אשתו משיוצא לדרך עד שחוזר?

לרבי יאשיה אינו יכול להפר, שנאמר 'אישה יקימנו ואישה יפרנו'.

לרבי יהונתן יכול להפר, שבכל התורה שלוחו של אדם כמותו.

יג. האם אפשר לפשוט מהנ"ל שלא צריך את שמיעת הבעל [שאפילו לרבי יאשיה אין האפוטרופוס מיפר רק משום גזירת הכתוב ולא משום שלא שמע]?

אין לפשוט, שאפשר שֶׁכֵּן צריך שמיעה כדי להפר, וכאן מדובר שאמר לה האפוטרופוס שהוא מפר לה

לכשישמע הבעל, ועושה כן הבעל מחמת שחושש שכשישמע הנדר יהא טרוד ולא יפר.

דף ע"ג יום וערש"ק ויחי.

א. מה הם צדדי האיבעיא עם חרש מיפר לאשתו?

אם אומרים שזה שבעל שיכול לשמוע, מיפר אף בלא שמיעה, משום שכל שראוי לבילה אין בילה מעכבת בו, אבל חרש שאינו שומע כלל לא, או שמא גם חרש יכול להפר ש'זשמע אישה' אינו לעכב.

ב. האם חרש יכול להפר לאשתו?

רבא פשט שאינו מיפר, ומזכיה מהברייתא ששנינו 'זשמע אישה' פרט לאשת חרש.

ג. מה הטעם שאין משקים שתי סוטות כאחת?

לת"ק מפני שלבה גם בחבירתה.

לרבי יהודה, משום שנאמר 'זהשקה' (במפיק ה') והרי זה כאילו נכתב 'זהשקה אותה' לבדה.

ד. האם בעל או אב יכולים להפר לשתי נשיו או לשתי בנותיו כאחת?

לת"ק שאינו דורש לענין סוטה 'זהשקה' לבדה כך אינו דורש 'זאם ביום שמוע אישה יניא אותה' אותה לבדה.

לרבי יהודה הדורש בסוטה 'זהשקה' לבדה, דורש 'לבדה' גם בנדרים.

ה. האם הארום יכול להפר לבדו את נדרי ארוסתו שהגיעה זמנה להינשא והתחייב במזונותיה? לרבי אליעזר יכול להפר לבדו.

ולחכמים [דהיינו רבי יהושע] אינו מפר עד שתכנס לחופה.

ו. מהו הזמן שמשגגיע נחשבת לנשואה לר"א?

בבוגרת ל' יום, ובתנאי שעברו י"ב חודש מבגרותה, בנערה י"ב חודש, באלמנה ל' יום.

ז. מהו דעת משנה ראשונה ואחרונה לענין תרומה?

משנה ראשונה, שמשגגיע זמנה להינשא אוכלת בתרומה.

משנה אחרונה שאינה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה.

מהו דעת משנה ראשונה ואחרונה בענין הפרת הארום נדרי ארוסתו?

לרבה, למשנה ראשונה מיפר נדריה, כשם שאוכלת בתרומה, וכשיטת רבי אליעזר, למשנה אחרונה אינו מיפר, כשם שאינה אוכלת בתרומה.

לאביי, יתכן שאף למשנה ראשונה אינו מיפר [ונשנית גם לפי חכמים החולקים על רבי אליעזר], שאפשר

שרק בתרומה התירו לארוסה, שמדאורייתא ארוסה אוכלת בתרומה, אבל בנדרים שאין הארום מיפר מדאורייתא, לא התירו, ויתכן שאף למשנה אחרונה מיפר, [ונשנית גם לפי רבי אליעזר החולק על חכמים], וכמימרת רב פנחס בשם רבא שכל הנודרת על דעת בעלה היא נודרת.

ח. מהו טעמו של רבי אליעזר שהארום מיפר נדרי ארוסתו, כשהגיע זמנה, ומה סובר לענין תרומה?

לרבה משום שנחשבת לנשואה במקצת, וסברותו כמשנה ראשונה שאוכלת בתרומה.

לאביי משום שכל הנודרת על דעת בעלה היא נודרת, אך לענין אכילת תרומה אפשר שמחמיר.

דף ע"ד שב"ק ויחי.

א. האם יבם יכול להפר את נדרי שזמרת יבם?

לרבי אליעזר, מפר, שיש זיקה

לרבי יהושע - שזמרת יבם ליבם אחד מפר, שיש זיקה, לשני יבמים אינו מיפר, שאין ברירה, ואף שאחד עשה מאמר, כיון שהאח השני יכול לאסרה עליו בגט או ביאה.

לרבי עקיבא, אינו מפר כלל, שאין זיקה.

ב. מה הטעם שלרבי אליעזר מפר גם בשני יבמין?

ז. לרבי אמי, שמייירי שעשה בה מאמר, וכבית שמאי שמאמר קונה קנין גמור.

לרב אלעזר [שסבר שגם לבית שמאי מאמר מועיל רק לדחות צרה ואינו קונה קנין גמור], מייירי ביבם שעמד בדין וברח שחייב במזונותיה, וסבר כרבי אלעזר שבעלה החייב במזונותיה יכול להפר שנודרת על דעתו.

ג. מהיכן הוכיח רבי אלעזר כדבריו ואיך דחה רבי עקיבא את דבריו?

רבי אלעזר הוכיח מק"ו ומה אם אשה שקנה הוא לעצמו מפר, קל וחומר באשה שהקנו לו מן השמים.

א. רבי עקיבא דחה, שמה לאשה שקנה בעצמו שאין אחר יכול לאוסרה עליו, תאמר ביבם שאחיו יכולים לאוסרה עליו.

ד. איך דחה ר"ע את דברי ר"י שאמר לו שדבריו נכונים רק בשני יבמים, אבל ביבם אחד לא שהרי אין מי שיאסור עליו?

ב. ר"ע דחה שאין היבמה גמורה ליבם, כארוסה לבעל.

ה. איך יפרש רבי אמי [שסובר שר"א מייירי בעשה בה מאמר] את הק"ו 'אשה שהקנו לו מן השמים' הרי גם את היבמה קנה לעצמו ע"י מאמר?

ג. יפרש אשה שקנה הוא במאמר, מכח זיקה שהיא מן השמים.

ו. האם מאמר לבית שמאי אירוסין עושה או נישואין עושה?

רבה הסתפק, אם אירוסין עושה וכל שלא נכנסה לחופה אינו יורשה ומטמא לה, או נישואין עושה, שבביאה לבד יורשה ומטמא לה

ז. האם לרבי אלעזר היבם מיפר לבדו או בשותפות עם האב?

לרבי אמי [שמפרש שרבי אלעזר מייירי בעשה מאמר], לצד שמאמר אירוסין עושה, מיפר בשותפות.

לצד שמאמר נישואין עושה מיפר לבדו.

לרבי אלעזר [שמפרש שר"א מייירי בעמד בדין וברח] מיפר לבדו שהרי נדרה על דעתו.

ח. האם מאמר לבית שמאי קונה קנין גמור?

לרבי אמי, קונה קנין גמור ויוצאת בגט בלא חליצה. לרבי אלעזר קונה רק לדחות בצרה.

דף ע"ה יום א' שמות.

א. מהיכן הוכיחו שזה שלרבי אלעזר מיפר ביבם מייירי דווקא בעשה בה מאמר?

א. מתשובת רבי עקיבא לר"א שאמר בין שעשה בה מאמר בין שלא עשה בה מאמר.

ב. ששנינו בסיפא 'שמשנכנסה לרשותו נגמרה לו' כלומר שכבר היתה מקודשת.

ב. מה הפירוש בדברי ר"ע 'וכשאר דברים כן נדרים'?

שכשם שיש חילוק לגבי דין היבמה שזינתה שאינה בסקילה כנערה המאורסה, כך לעניין נדרים אין לדמות יבמה לארוסה להפרת נדרים.

ג. מה דין האומר לאשתו כל הנדרים שתדורי משעה שאצא מכאן עד שאבא ממקום פלוני, יהיו קיימים? לא אמר כלום.

ד. מה דין האומר לאשתו כל הנדרים שתדורי משעה שאצא מכאן עד שאבא ממקום פלוני יהיו מופרים?

לרבי אלעזר מופרים מקל וחומר, מה אם יכול להפר נדרים שכבר באו לכלל איסור, כל שכן שיכול להפר נדרים שלא באו לכלל איסור.

לחכמים אינו יכול להפר, שנאמר 'אשה יקימנו ואשה יפרנו' הקישן הכתוב, שרק נדרים שחלו ובאו לכלל הקם באו לכלל הפר.

ה. מה האיבעיא בשיטת רבי אליעזר שסבר שיכול להפר קודם שנדרה, ולמאי נפקא מינה?

האיבעיא אם הנדרים אינם חלים כלל, או שחלים ובטלים מיד.

והנפקא מינה, כשנדרה בנזיר, ובא אחר ואמר 'אני כמוה', שאם אינו חל כלל אינו נזיר, ואם חל ובטל הרי הוא נזיר.

ו. מהיכן רצה רבי אליעזר להוכיח שיכול להפר קודם שנדרה?

א. מק"ו שמה אם יכול להפר נדרים שכבר באו לכלל איסור, כל שכן שיכול להפר נדרים שלא באו לכלל איסור, ואמר לחכמים שכשם שמודים שזרעים שזרועים ועומדים אינם נטמאים מק"ו מזרעים טמאים שזרעם בקרקע שטהורים, שנאמר 'על כל זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא', כן יש ללמוד ק"ו בזה לענין נדרים.

ב. מק"ו מנדרים עצמו שאם את נדרים עצמו שאינו מפר אחר שנדר, יכול להפר לפני שנדר, נדרים אשתו שמיפר אחר שנדר ודאי שיכול להפר לפני שנדר.

ז. מהיכן הוכיחו חכמים לרבי אליעזר שלא עושים ק"ו ממה שחל על מה שלא חל?

א. מזה שלא עושים ק"ו ממקוה לאדם, שכשם שמקוה שמטהר טמאים, אינו מציל על טהורים מליטמא, אדם שכשבלע טבעת טמאה והקיאיה אינה נטהרת, ק"ו שלא יציל כשבלע טבעת טהורה ונכנס לאהל המת, [שהרי הדין שטהורה].

ב. מזה שלא עושים ק"ו שאם מטבילים כלי טמא לטהרו, יטבילו כלי טהור שלכשיטמא יטהר.

ח. איך רצו להוכיח מדברי רבי אליעזר שאין הנדרים חלים כלל?

א. ממשמעות הקל וחומר, אם הפרה מבטלת נדרים שחלו כבר, כל שכן שמעכבת שלא יחולו, ואילו חלים ובטלים הרי חלו, ואין זה קל וחומר.

ודחו, שלא אמר 'שאינם באים' שאז משמע שחלו אלא 'שלא באו' והיינו שעדיין לא נדרה.

ב. מזה שהוכיח כדבריו שאם את נדרים עצמו שאינו מפר אחר שנדר, יכול להפר לפני שנדר, נדרים אשתו שמיפר אחר שנדר ודאי שיכול להפר לפני שנדר, ומכך שדימה נדרים אשתו לנדרים עצמו, משמע שכשם שנדרים עצמו אינם חלים כלל כך נדרים אשתו.

ודחו, שאין לדמות אלא נדרים עצמו אינם חלים ונדרים אשתו חלים ובטלים.

ט. האם אפשר להוכיח מתשובת חכמים לרבי אליעזר אם הנדרים חלים ובטלים, או אינם חלים כלל?

מצד אחד אפשר להוכיח שאינם חלים כלל מזה שאמרו לר"א שלדבריו יש ללמוד ממקוה לאדם, שכשם שמקוה אף שמטהר טמאים אינו מציל על טהורים מליטמא ק"ו לאדם שבלע טבעת טהורה ונכנס לאוהל המת על הטבעת ליטמא, הרי שרצו ללמוד שמקוה יציל שלא יטמא כלל, [וכך נדרים לא חלים כלל].

מצד שני אפשר להוכיח שחלים ובטלים מזה שאמרו לו שלדבריו יש ללמוד ק"ו שאם מטבילים כלי טמא לטהרו, יטבילו כלי טהור שלכשיטמא

יטהר, משמע שהבינו שחלים, שאמרו שלכשיטמא יטהר [והיינו שחל ואח"כ בטל].

י. איך דחו את ההוכחות מדברי חכמים הנ"ל?

שחכמים הסתפקו בדבריו והשיבו לו מכלי לצד שחלים ובטלים, וממקוה לצד שאינם חלים כלל.

יא. למסקנא האם הנדרים חלים ובטלים או אינם חלים כלל, ומניין?

אינם חלים כלל, שכן מוכח מדברי ר"א לחכמים שאמר להם שכשם שמודים שזרעים המחוברים בקרקע אינם מקבלים טומאה מק"ו, שמה זרעים טמאים כיון שזרעם בקרקע טהורים, שנאמר 'על כל זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא', כל שכן שהזרועים ועומדים אינם נטמאים, ומזה מוכיחים שכשם שהזרעים הזרועים ועומדים אינם נטמאים כלל, כך בנדרים אין הנדרים חלים כלל.

דף ע"ו יום ב' שמות.

א. היכן דורשים חכמים קל וחומר ממה שחל על מה שלא חל?

בדין שהאב אינו יכול למכור אתבתו לאמה כשהיא נערה, מקל וחומר מה המכונה כשהיא קטנה יוצאת בסימנים, כל שכן שאינה מכורה שהביאה סימנים לא תמכר.

ב. למה בנדרים לא רצו חכמים ללמוד ק"ו ממה שחל על מה שלא חל?

שדורשים את הפסוק 'אשה יקימנו ואשה יפרנו' את שבא לכלל הקם בא לכלל הפר ואת שלא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפר.

ג. עד מתי יכול להפר את נדרי אשתו ובתו?

לתנא במשנה ולת"ק בברייתא כל אותו היום עד שתחשך, בין לקולא שאם נדרה בתחילת הערב, יש

לו כל הערב והיום שלאחריו, בין לחומרא אם נדרה בסוף היום שמפר רק עד שתחשך, שנאמר 'ביום שמעו' והלכה כתנא קמא.

לרבי יוסי ב"ר יהודה ורבי אלעזר ב"ר שמעון, הפרת נדרים מעת לעת משעת שמעו, שנאמר 'מיום אל יום'.

ד. מה לומד תנא קמא מ'מיום אל יום' ומה לומדים רבי יוסי ב"ר אלעזר ב"ר שמעון?

תנא קמא לומד 'מיום אל יום' בא ללמד שלא רק ביום מפר אלא גם בלילה.

רבי יוסי ב"ר אלעזר ב"ר שמעון לומדים מ'ביום שמעו' שלא נטעה ש'מיום אל יום' היינו עד יום כיוצא בו בשבוע הבא.

דף ע"ז יום ג' שמות.

א. האם מפירים נדרים בשבת שלא לצורך השבת?

למשנתנו שמפירים נדרים רק בו ביום עד שתחשך מפירים, כיון שאחר השבת אינו יכול להפר.

לסוברים שמפר מעת לעת, כיון שאפשר להפר אחר השבת לא יפר בשבת.

ב. האם נשאלים לנדרים בשבת?

כשאינם לצורך השבת, אין נשאלים.

כשהם לצורך השבת, נשאלים ואז נשאלים אפילו היה פנאי לשאול עליהם מבעוד יום.

ג. האם כשנשאלים על נדרים לצורך השבת, אפשר להשאל גם בג' הדיוטות, או רק ביחיד מומחה?

רב יוסף סבר לומר שדווקא ביחיד מומחה, ולא בג' הדיוטות שדומה לדין ואין דנים בשבת.

לאביי מותר גם בג' הדיוטות, כיון שמתירים בעומד ובקרובים ובלילה יש היכר שאינו דומה לדין.

ד. האם צריך לעמוד בהתרת נדרים?

בעל מתיר, בעל מפר ואין חכם מפר.

דף ע"ח יום ד' שמות.

א. לשם מה נאמר 'זה הדבר' בשחוטי חוץ ובנדרים?

לבית הלל לגזירה שוה, נדרים משחוטי חוץ שכשם שנאמר בשחוטי חוץ 'דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל ישראל' שכולם שוים בהם אף נדרים נתרים על ידי שלשה הדיוטות, וזה שנאמר 'ראשי המטות' היינו ביחיד מומחה. ושחוטי חוץ מנדרים שנשאלים על ההקדש, ואם הקדיש בהמה ושחטה בחוץ ואח"כ נשאל עליה, פטור, שהחכם עוקר ההקדש מעיקרו כשם שעוקר הנדר.

לבית שמאי אין דורשים גזירה שוה של 'זה הדבר' שסוברים שאין שאלה בהקדש, ולשיטתם 'זה הדבר' האמור בנדרים בא ללמד שחכם מתיר ואינו מפר, ובעל מפר ואינו מתיר, ו'זה הדבר' האמור בשחוטי חוץ מלמד שעל שחיטת חוץ חייב ולא על מליקת חוץ.

ב. האם יש שאלה להקדש?

לבית שמאי אין שאלה, שמה שמתירים בשאלה הוא משום שנעשה כנדר בטעות, ולדעתם הקדש בטעות הוא הקדש.

לבית הלל יש שאלה, שלומדים ג"ש שחוטי חוץ מנדרים.

ג. מנין ששלושה הדיוטות מתירים הנדר?

לבית הלל שלומדים ג"ש משחוטי חוץ [כדלעיל].

לבית שמאי, שנאמר 'וידבר משה את מועדי ה' וכבן עזאי שדווקא למועדי ה' צריכים מומחים אבל לא לנדרים, וזה שנאמר 'ראשי המטות' היינו שגם יחיד מומחה מתיר.

לסוברים שפותחים בחרטה ואין צריך עיון מתיר אפילו מעומד, לסוברים שאין פותחים בחרטה וצריך למצוא פתח לנדר, כיון שצריך עיון ישב.

ה. מה אמרו החכמים בארץ ישראל לאחר שהתירו נדרו של בנו של רב הונא בר אבין?

אמרו לו לך ובקש רחמים על נפשך על שחטאת, שהנודר חוטא הוא אע"פ שהוא מקיימו.

ו. האם כשאמר לאשתו שנדרה 'כל הנדרים שתדורי

אי אפשי שתדורי', או 'אין רצוני שתהא נודרת מכאן ואילך' קיים הנדר?

אף שמשמע שנוח לו במה שנדרה עד כעת, אין זו הקמה, ועדיין יכול להפר באותו היום.

ז. האם כשאמר לאשתו שנדרה 'יפה עשית שנדרת',

או 'אין כמותך', או 'אם לא נדרת מדירך אני' קיים הנדר?

הרי זה קיום, ואינו יכול להפר.

ח. איזה שינוי צריך לעשות בשבת בהפרת נדרים?

שלא יאמר לאשתו בשבת 'מופר ליכי' או 'בטילי' כדרך שאומר לה בחול, אלא אומר לה 'טלי ואכלי' 'טלי ושתי', ומבטל בלבו, שבשניהם יחד הוא הפרה גמורה.

ט. האם גם בחול מועיל הפרה בלב, כשאומר 'טלי' או

שחייב להוציא בשפתיו?

לבית שמאי בחול חייב להוציא בשפתיו, ורק בשבת מועיל ביטול הנדר בלבו כשאומר לה 'טלי'.

לבית הלל גם בחול מועיל ביטול בלב כשאומר 'טלי'.

י. מה הדין בחכם שאמר בלשון בעל ובעל שאמר בלשון חכם?

לא אמר כלום, שנאמר 'זה הדבר' חכם מתיר ואין

ד. לענין מה אומרים ששבת ונדרים אינם בכלל מועדי ה'?

שדווקא מועדי ה' צריכים קידוש בית דין, דהיינו שבית דין מומחים צריכים לקדש ראשי חדשים כדי לעשות המועדות בזמנם, אבל שבת אין צריכה קידוש, שאין בית דין צריכים לקדש יום ראשון בשבוע כדי לעשות יום השביעי שבת ונדרים לא צריכים מומחים.

ה. האם השותק כדי להקניט אשתו, ודעתו להפר לה לאחור מכן, יכול להפר לאחור יום השמיעה?

לר' חנינא מפר אפילו מכאן עד י' ימים, שאין כוונתו לקיים.

לשאר האמוראים אינו יכול להפר, אם עבר יום השמיעה.

ו. איך תירצו את שתי הפירוכות הראשונות על ר' חנינא [שמשמע מהברייתות שאף בשתק על מנת לצער אינו יכול להפר]?

שלא מדובר בשתק על מנת לצער, וגם לא ע"מ לקיים, אלא בשתק סתם.

ז. מהיכן פרכו דבריו של ר' חנינא והוכיחו שאין מפירים אפילו בשתק ע"מ למיקט?

א. מהברייתא שדרשה את האמור בתורה ג' פעמים שאם שתק ביום שמעו קמו נדריה [החרש יחריש, החרש] א' לשותק סתם, ב' לשותק על מנת לקיים שקיימו בלבו, ג' לשותק על מנת למיקט.

ב. מכך שהתירו להפר בשבת, ולא עשו את השתיקה מחמת איסור בשבת כשתיקה ע"מ למיקט, הרי שאף שתיקה לצער הוי הקמה.

ג. מכך שלרבי מאיר היוזע שיש מפירים אבל לא ידע שזה נדר אינו יכול להפר, ואם השותק על מנת לצער יכול להפר, גם זה ראוי שיהיה מיפר.

דף ע"ט יום ה' שמות.

א. במה חומר הקמה מהפרה?

א. ששתיקה בכל יום שמעו מקיימת, ואינה מבטלת.

ב. שקיום בלב מקיימת הנדר [ושוב אינו יכול להפר].

משא"כ בהפרה שהפר בלבו בלבד אינו הפרה.

ב. במה חומר הפרה מהקמה, ובמה הם שווים?

חומר בהפרה שאפשר להשאל על ההקם ושוב יכול להפר בו ביום, אבל אין נשאלין על ההפר.

שניהם שווים, שאם קיים אינו יכול להפר, ואם הפר אינו יכול לקיים.

ג. מפירים נדרים בשבת אפילו כשאינם לצורך השבת, לפי שאחר שחשכה אינו יכול להפר, אע"פ שאם לא היה יכול להפר אין השתיקה מורה על רצונו בנדר, אע"פ שתיקה מקיימת.

ד. מה הדין כשלא ידע שבעל מיפר, או שידע שמיפר אבל לא ידע שנדר זה אפשר להפר?

כשלא ידע שבעל מיפר, יכול להפר ביום שנודע לו. כשלא ידע שלנדר כזה מפירים, לרבי מאיר, לא יפר כשעבר יום השמיעה, שהרי ידע שיש מפירים, והוי כיום שמיעה.

לחכמים, יפר שכיוון שלא ידע שיכול להפר נדר זה אין זה נקרא יום שמיעה.

ה. למה מועיל הפרת הבעל בנדרים שבינו לבינה?

להו"א מועיל רק לזמן שהיא תחתיו, ודחו שמוכח מדברי ר"י בן נורי שאמר שעל נדר שבינו לבינה יפר

שמא יגרשנה וכו', שאינה אסורה לאחר גירושין אם הפר לה מקודם.

למסקנא, מועיל לכל הזמן אבל רק לעצמו, ולא לאחרים ואם מגרשה ונשאת לאחרים מתבטלת הפרתו.

ו. מנין שהבעל מיפר נדרי אשתו שיש בהם עינוי נפש, או שבינו לבינה (לעצמו)?
עינוי נפש שנאמר 'לענות נפש'.

שבינו לבינה, שנא' 'בין איש לאשתו בין אב לבתו'.

ז. מה הם נדרי עינוי נפש, שיכול להפר?

לחכמים א. אם ארחץ ואם לא ארחץ ב. אם אתקשט ואם לא אתקשט.

לרבי יוסי, א. קונם פירות עולם עלי, ב. קונם פירות

חנווני זה עלי כשרק חנווני זה מקיפו, וכשאיך לה

מעות לא יוכל להביא לה ממקום אחר, אבל אם

ארחץ.. אם אתקשט.. אינם עינוי נפש [אלא דברים

שבינו לבינה].

דף פ' יום וערש"ק שמות.

א. איך מפרשים את המשנה 'אם ארחץ ואם לא ארחץ למסקנא?

'אם ארחץ' שאמרה 'הנאת רחיצה עלי לעולם אם ארחץ

היום' שלחכמים מפר שגם אם לא תרחץ היום הוי ניוול,

ולבי יוסי אינו מיפר שמניעת רחיצה יום אחד אינו

ניוול.

אם לא ארחץ' שאמרה 'הנאת רחיצה עלי לעולם אם

ארחץ ושבועה שלא ארחץ'.

ב. איך פירשו הכוונה במשנה שאמרה 'שבועה שלא

ארחץ, הרי כתוב במשנה רק נדרים?

א. אכן צריך לשנות במשנה 'אלו נדרים ושבועות'.

ב. שבועות הם בכלל נדרים, כמו ששינונו 'כנדרי רשעים

נדר בנזיר ובקרובן ובשבועה'

למה אי אפשר לפרש שאם ארחץ' הכוונה שאמרה 'קונם פירות עולם עלי אם ארחץ?

שאם כן למה יפר לחכמים, לא תרחץ ולא תאסר,

ואם הטעם הוא שיש לחשוש שתרחץ ותאסר, קשה

מדוע חלק רבי יוסי בלשון 'אין זה עינוי נפש', והלא

מודה שאיסור מפירות העולם נחשב לעינוי. ואם

כוונתו לחלוק שאין לחשוש שתרחץ ותאסר, היה

לו לומר 'אין יכול להפר משום נדרי עינוי נפש'.

ד. מדוע אין לפרש שאם ארחץ' הכוונה שאמרה

'קונם הנאת רחיצה עלי לעולם אם ארחץ פעם

אחת' [שלרבנן יפר, שאם תרחץ תאסר ברחיצה לעולם

והוי עינוי נפש, ולרבי יוסי גם רחיצה עולמית אינו עינוי

נפש?]

שהיה לר"י לומר תנאי זה אין בו משום עינוי נפש,

אבל מלשון 'אין אלו נדרי עינוי נפש' משמע שאם

הנדר עצמו יש בו עינוי נפש, כגון שאמרה שיאסרו

פירות עולם עליה אם תרחץ יפר, אף שבתנאי אין

עינוי וזה אינו נכון שהרי 'יכולה להיזהר ולא תרחץ

ולא תאסר בפירות עולם.

ה. למה אין לפרש שאם לא ארחץ, הכוונה שאמרה

'תאסר הנאת רחיצה לעולם עלי אם לא ארחץ

היום?'

שא"כ מדוע יפר, תרחץ ולא תאסר.

ו. למה אין לפרש שאם לא ארחץ, הכוונה שאמרה

הנאת רחיצה עליה לעולם אם לא תרחץ במי

משרה?

שא"כ יקשה כיצד נפרש 'אם לא אתקשט', שאין

לפרש 'אם לא אתקשט בנפט', שהר אין זה קישוט

אלא לכלוך.

- ז. על איזה מהעינויים חייבים כרת ביום הכיפורים, ועל אלו לא?
 על אכילה ושתייה ועל עשיית מלאכה חייבים כרת.
 על רחיצה פטורים מכרת.
- ח. למה לגבי יום הכיפורים אין רחיצה נחשב לענוי ואין חייבין עליה כרת, ולגבי נדרים כן נחשב לעינוי?
 שלגבי יום כיפור נאמר 'תענו את נפשותיכם' עינוי שניכר בו ביום, ומניעת רחיצה העינוי לאחר זמן. משא"כ לגבי נדרים נאמר 'לענות נפש' נדר המביא לידי עינוי נפש, ולאחר זמן נחשבת מניעת רחיצה לעינוי נפש.
- ט. מי קודם במעיין של בני העיר שאינו מספיק לצרכי העיר, ולצרכי עיר אחרת?
 שתייתם קודמת לשתיית בני עיר אחרת.
 שתיית בהמתן קודמת לשתיית בהמת אחרים.
 כביסתן קודמת לכביסת אחרים.
- י. מי קודם במעיין, חיי בני עיר אחרת או כביסת בני העיר?
 לת"ק חיי אחרים קודמים, שאין בכביסה חיי נפש.
 לרבי יוסי כביסתם קודמת.
- יא. למה מחשיב ר"י את הכביסה לחיי נפש, יותר ממניעת רחיצת הגוף שאמר שאינו עינוי נפש?
 משום שלבישת בגדים מזוהמים מביאה לשעמום ותמהון לב, שאין לו רפואה משא"כ מניעת רחיצה מביאה רק לשחין שיש לו רפואה.
- יב. למה גורם זוהמת הראש זוהמת הבגדים זוהמת הגוף?
 זוהמת הראש כשלא מסרקו, מביאה לסימוי עינים.
 זוהמת הבגדים, מביאה לשעמום ותמהון לב.

זוהמת הגוף, מביאה שחין ואבעבועות.

דף פ"א שב"ק שמות.

- א. איזה ג' אזהרות שלחו מארץ ישראל לבבל?
 א. שיזהרו בתכבוסת ורחיצה וכנ"ל,
 ב. בלימוד תורה בחבורה שמהדרים זה את זה.
 ג. ובבני עניים ללמדם תורה, שמהן תצא תורה.
- ב. למה על פי רוב אין בניהם של ת"ח בני תורה?
 לרב יוסף, שלא יאמרו ירושה היא להם.
 לרב ששת בריה דרב אידי, שלא יתגאו על הציבור.
 למר זוטרא, מחמת שמתגאים על הציבור.
 לרב אשי. מחמת שהם קורים לבני אדם 'חמורים'.
 לרבינא. מפני שאין מברכים על התורה תחילה.
- ג. מה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פרשוהו, עד שפירשו הקב"ה בעצמו?
 נשאל 'על מה אבדה ארץ' ופירשו הקב"ה על שלא בירכו בתורה תחילה, שלא עסקו בה לשמה ולכן לא הייתה חשובה בעיניהם שיהא ראוי לברך עליה.
 מנין לרבי יוסי שכביסה נחשב לחיי נפש?
- ד. בנו ורדימוס פירש לאיסי בן יהודה, שלומדו מהכתוב 'ומגרשיהם יהיו לבהמתם ולרכושם ולכל חיתם', ש'חיתם' הכוונה כביסה, שהיא צורך החיים, ואין לומר שהכוונה ל'חיות' שחיה בכלל בהמה ונכללים ב'לבהמתם'.
- ה. האם הבעל יכול להפר מניעת רחיצה וקישוט אף לרבי יוסי משום 'בינו לבינה'?
 לרבי אדא בר אהבה מפר, שהבעל מקפיד על כך.
 לרב הונא אינו מפר, שאינו מקפיד, שלא מצינו שועל מת בעפר פיר.
- ו. מהיכן הוכיחה הגמ' כרבי אדא בר אהבה?

הנאות תשמישך עליי יפר, שאין מאכילים את האדם דבר האסור לו.

יג. מה לומדים מהכתוב 'לא יחל דברו' לרבן גמליאל?

א. שאפילו אינו נדר גמור אלא דבור בעלמא, כגון שנדרה מדבר שמשועבדת לבעלה, צריכה הפרה מדרבנן, שלא תנהג קלות ראש בנדרים גמורים. וכן דברים המותרים ואחרים נהגו בהן איסור הרי הם להם כדברים אסורים ואסור לנהוג בפניהם היתר. ב. שאין חכם מתיר נדרי עצמו.

להארות והערות

ולקבלת הגליון

0504110960

4110960@gmail.com

מהברייתא ששנינו שהאומרת קונם שלא אכחול או שלא אפקוס, יפר משום דברים שבינו לבינה, והיינו לרבי יוסי שסבר שאינם נחשבים לעינוי נפש, מ"מ מיפר משום בינו לבינה.

ז. מה ההבדל בין הפרת נדרים שיש בהן עינוי נפש, להפרת שאין בהן עינוי נפש?

נדדים שיש בהן עינוי נפש מפר בין אם הוא בינו לבינה ובין בינה לבין אחרים.

שאין בהן עינוי נפש אם הן בינו לבינה מפר, בינה לבין אחרים אינו מפר.

ח. מה הדין באמרה קונם פירות עלי?

יש בו עינוי נפש, ומפר בין אם אסרה פירות בעלה, ובין אם אסרה פירות אחרים.

ט. מה הדין באמרה קונם שאיני עושה לפי אבא, לפי אחיך, לפי אחי, ושלא אתן תבן לפני בהמתך ומים לפני בקרך?

אינו יכול להפר, שאינו עינוי נפש, ואינו בינו לבינה.

י. מה הדין באמרה שלא אכחול ושלא אפקוס?

לרבי יוסי יפר, משום בינו לבינה.

ולחכמים יפר, משום עינוי נפש.

יא. מה הדין באמרה שלא אציע מטתך, שלא אמזוג לך

הכוס, שלא ארחוץ פניך ידיך ורגליך?

לת"ק אינו צריך להפר, שמשועבדת לו לכך.

לרבן גמליאל אף שהנדר לא חל, יפר מדרבנן, שלא תקל בנדרים ותעבור על כל יחל.

יב. מה הדין באמרה לבעלה הנאות תשמישי עליך או

הנאות תשמישך עליי?

הנאות תשמישך עליי אין צריך להפר, כיון שמשועבדת לו אין הנדר חל וכופה ומשמשתו.